

INGEZONDEN.

De redactie behoudt zich voor ter bevordering van spoedige plaatsing der stukken zoo noodig eenige bekorting aan te brengen.

MASSALE RECEPTUUR.

Naar aanleiding van den raad van collega H. PINKHOF in het *Ned. Tijdschr. v. Geneesk.* van 21 November 1936, om bij sterk werkende geneesmiddelen, zóó weinig te geven, dat, als de patiënt alles tegelijk verorbert, men toch nog beneden de maximale dosis blijft, wilde ik het volgende naar voren brengen.

Nemen wij bij voorbeeld luminal. Maximale dosis: 250 mG. Het is voor een epilepsiepatiënt niet ongewoon als hij drie maal daags 50 mG. inneemt. Dit beteekent dus, dat wij, willen wij het advies van collega PINKHOF opvolgen, den patiënt 5 poeders tegelijk slechts mogen voorschrijven, d.w.z. een aantal poeders waar de patiënt nog geen twee dagen mee toe kan.

Nemen wij een ander voorbeeld: phenacetine. Maximum dosis $\frac{1}{2}$ gram. Schrijven wij voor poeders à $\frac{1}{4}$ gram, dan wil dit dus zeggen, dat de patiënt er slechts twee krijgt.

Deden wij volgens het advies van collega PINKHOF, dan zou dit toch veel moeilijkheden met zich brengen. Zou de patiënt dan voor ieder receptje een consult moeten betalen, dan werd de quaestie nog moeilijker. Wanneer men den ulcuslijder extr. bellad. voorschrijft in poeders met 10 mG., mag ik hem dan maar twee poeders geven, omdat de maximale dosis 20 mG. is?

Voorwaar, men moet zijn Pappenheimers kennen. Het is duidelijk, als 's avonds om 9 uur een vreemd persoon aan de deur komt om slaappoeders of om een pijnstillend middeltje, dan geve men hem slechts zoo weinig, dat het totaal de maximale dosis niet overschrijdt. Onze patiënten zouden ook van deze voorzichtigheid niet gediend zijn.

Ten slotte, heeft men verkeerde plannen, dan kan men ondanks onze voorzichtigheid deze toch uitvoeren, door eenvoudig zooveel poedertjes op te sparen, tot men boven de maximale dosis is gekomen.

Amsterdam, 22 Nov. 1936.

H. W. WELVAART.

Ik herinner er aan, dat ik niet heb geschreven: „niet meer dan de maximale dosis”, maar „geen grootere hoeveelheid, dan de patiënt zonder gevaar voor zijn leven in één keer zou kunnen verorberen”.

Afwijkingen, om goede redenen, zijn bij elken regel onvermijdelijk, maar *verwaarloozing* van een goeden regel wordt daarom niet geoorloofd.

H. PINKHOF.

STEUN AAN EEN VROUWELIJKE COLLEGA.

Het Bestuur van de Vereeniging van Nederl. Vrouwelijke Artsen betuigt hiermede zijn hartelijken dank aan allen, die bijgedragen hebben, om een vrouwelijke collega, in moeilijke omstandigheden verkeerend, te steunen.

De collega is hierdoor in staat gesteld, zich een nieuwe positie te verwerven en weder op eigen wieken te kunnen drijven.

Namens het Bestuur:

Amsterdam, 2 Dec. 1936.

P. B. DE ROEVER—WOLBERS, *secr.*

DE HYGIËNE VAN DEN TANDENBORSTEL.

Op blz. 5358 van het *Tijdschrift* schrijft de heer M. VERMOOTEN, dat hij zich niet kan herinneren mij ooit te hebben ontmoet. Dit is mij volkomen duidelijk, want gedurende het halve uur, dat ik onder zijn behandeling ben geweest, heeft hij mijn naam niet gevraagd.

Ten tweede zegt de heer VERMOOTEN: . . . „de uitlatingen, die mij in de schoenen geschoven worden, zijn door mij nooit gedaan”. VERMOOTEN heeft deze uitlatingen echter niet alleen aan mij gedaan.

Utrecht, 2 December 1936.

J. BOL.